

ಅರಿವಿಲ್ಲದ ಅಮ್ಮನ ಉತ್ತರ.

'ಅಪ್ಪ ಕೇಳಿದ್ದೆ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಕೊಡೋಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಟೈಮ್ ಇದೆ. ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೆ ಬಿಡುವಿಲ್ಲ' ಮಗಳಿಗೆ ಅವಳ ತರ್ಕ ಮಜಬೂತಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸುಧಾಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರೂ, ಏನೋ ಎಡವಟ್ಟು ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಮಾತೃಹೃದಯವಲ್ಲವೇ?

'ಸರಿ, ಈಗ ನಾನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಹೇಳು' ಎಂದು ಮಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

ಮಗಳು ತನ್ನ ನೃತ್ಯವನ್ನು ವಿಡಿಯೋ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿ, ಮೊಬೈಲನ್ನು ಅಮ್ಮನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. 'ಅಲ್ಲ ಕಣೆ, ಇಷ್ಟು ಆತುರವಾಗಿ ಆಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಏನೇ ಇದು?' ಎಂದಾಗ,

'ಹೌದಮ್ಮ, ಇನ್ನು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಆ ವಿಡಿಯೋ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆಲ್ಲ ಹೋಗಬೇಕು.'

'ಅದು ಸರಿ. ನೀನು ಯಾವತ್ತೂ ಮಾಡದ ನೃತ್ಯನ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಹೇಗೆ ಕಲಿತು ಮಾಡುತ್ತಿ?' ನಗುತ್ತ ಕೇಳಿದ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಮಗಳು 'ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯರು ಮಾಡಿದ್ದು ನೋಡಿದ್ದೀನಿ. ನಾನೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ' ಎಂದಳು.

'ಅಲ್ಲಮ್ಮ, ಅವರೆಲ್ಲ ನಾಲ್ವೈದು ವರ್ಷದಿಂದ ನೃತ್ಯ ಕಲಿತಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ನೃತ್ಯ ಬೇಡ ಅಂತ ಸಂಗೀತ ಕಲಿತಿದ್ದಿ. ನಿನಗೆ ಏನೇನೂ ಬರದೇ ಇರುವ ನೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಅವರೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ನಗ್ತಾರೆ ಅಷ್ಟೇ' ಎಂದಳು ಸುಧಾ.

'ಅದೆಲ್ಲ ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲಮ್ಮ, ಅವರೆಲ್ಲ ಚಾಲೆಂಜ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಜೆ ಒಳಗೆ ನಾನು ನೃತ್ಯದ ವಿಡಿಯೋ ಮಾಡಿ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೀನಿ' ಎಂದು ಅಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು.

ಮಗಳು ಅಸಹಾಯಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುವುದು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಹಾಗೆಂದು ಮಗಳಿಗೆ ಬರದ ನೃತ್ಯದ ವಿಡಿಯೋವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರು ಅಡಿಕೊಂಡು, ಇತರ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆಲ್ಲ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಗೇಲಿ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಭಾತವನ್ನು ತಡೆಯಲು, ಈಗ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿಡಿಯೋ ಮಾಡಲು ನಿರಾಕರಿಸುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ದೃಢವಾಗಿ 'ನಿನ್ನ ನೃತ್ಯದ ವಿಡಿಯೋ ಮಾಡಿ ಕಳಿಸಬೇಡ' ಎಂದು ಬಿಟ್ಟರು. ಆಗಲೇ ಮಗಳು ಕಿರುಚಿದ್ದು 'ಅಮ್ಮ, ನಿನಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ' ಅಂತ.

ಆಗಾಗ ತನ್ನ ಮಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಸುಧಾಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿವಿತ್ತು. ಆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಧುನಿಕತೆಯ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಮಿಂದು, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಮಿಂಚುತ್ತ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಅವಳು ಅರಿತಿದ್ದಳು. ಅನೇಕ ವೇಳೆ ತನಗೆ ಬಹಳ ಸರಳ ಎನ್ನಿಸುವುದು ಇಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಜಟಿಲ ಹಾಗೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಚಾರಗಳಾಗಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಮಗಳು ದೊಡ್ಡ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾ, ಅದನ್ನು ನನಸಾಗಿಸಲು ಸವೆಸಬೇಕಾಗುವ ದುರ್ಗಮ ಹಾದಿಯನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ, ಅಧೀರಳಾಗಿ ಕುಗ್ಗಬಹುದೇ

ಎಂಬ ಆತಂಕವು ಅವಳಿಗೆ ಇತ್ತು.

ಸುಧಾ ಆಗ ಬಾಲಿಕಾ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಸ್‌ಎಸ್‌ಎಲ್‌ಸಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಶನಿವಾರ ಬೆಳಗಿನ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಯಾರೋ ಸೈಕಲ್ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಹಿಂದಿನಿಂದ 'ರೀ' ಎಂದು ಕರೆದಂತಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವರ ಮನೆಯ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲೇ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದ, ತುಂಬಾ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಎಂದು ಹೆಸರು ಮಾಡಿದ್ದ, ಶ್ರೀರಾಮ್ ಸೈಕಲ್‌ನಿಂದ ಇಳಿದು 'ಸಾರಿ ರೀ, ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತ ಏನೋ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು' ಎಂದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ.

ಇವಳಿಗೋ ಎದೆ ಡವಡವ ಎಂದು ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಎಂದರೆ ಒಂದೆಡೆ ಹೆದರಿಕೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಒಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಹುಡುಗ ತನ್ನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದರೆ ಏನೋ ಖುಷಿ. ಅವಳು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು 'ಏನು?' ಎಂದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ರಸ್ತೆಯ ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆ ಯಾರಾದರೂ ತಾವಿಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವರೇ ಎಂದು ಹುಡುಕುತ್ತಿತ್ತು.

'ಎಸ್.ವಿ. ಟೀಚರ್ ನಿಮಗೆ ಫಿಸಿಕ್ಸ್ ಹೇಳಿ ಕೊಡ್ತಾರ?' ಶ್ರೀರಾಮ್ ಕೇಳಿದ.

ತನ್ನ ಶಾಲೆಯ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿಜ್ಞಾನ ಶಿಕ್ಷಕರ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ 'ಹೂಂ, ಯಾಕೆ?' ಎಂದಳು. ಬೇಡವೆಂದರೂ ಹುಡುಗನೊಡನೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವ ರೋಮಾಂಚನವು ಅವಳ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಮುಗುಳ್ಗೆಯನ್ನು ತರಿಸಿತ್ತು.

ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ರೀರಾಮ್‌ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಬಂದಿತು, 'ನಮಗೆ ಒಬ್ಬ ಹೊಸ ಟೀಚರ್ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಪಾಠ ಅಷ್ಟು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕ್ಯಾಲೊರಿ ಮೀಟರ್‌ಗೆ ಸಮಾನದ ನೀರಿನ ಪ್ರಮಾಣದ ಬಗ್ಗೆ ಎಸ್.ವಿ. ಸರ್ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ನೋಟ್ಸ್ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಪರೀಕ್ಷೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂತಲ್ಲ' ಎಂದು ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ, 'ತಾನು ಯಾರು ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ' ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿತ್ತು. 'ನಮ್ಮ ಮನೆ ಇಲ್ಲೇ ರೀ ರೋಡ್ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಇರೋದು' ಎಂದು ಮಾತು ಸೇರಿಸಿದ.

'ಹೂಂ, ಗೊತ್ತು. ನನಗೆ ಸೋಮವಾರ ಟೆಸ್ಟ್ ಇದೆ' ಎನ್ನುತ್ತ ಸುಧಾ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹೆಗಲ ಚೀಲದಿಂದ ಹೊರಗೆಳೆದಳು.

'ಇವತ್ತೇ ಸಂಜೆ ಐದೂವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಇಲ್ಲೇ ತಂದು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡ್ತೀನಿ. ಫ್ಲೀಸ್ ಕೊಟ್ಟಿರಿ. ಬೇಗ ಬೇಗ ಬರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬಿಡ್ತೀನಿ' ಎಂದು ಗೋಗರೆದಿದ್ದ.

'ಹೂಂ ಸರಿ, ಸಂಜೆ ಐದೂವರೆಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ' ಎಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು.

ಶ್ರೀರಾಮ್ ಖುಷಿಯಿಂದ 'ಐದೂವರೆಗೆ ಇಲ್ಲೇ ಬಂದುಬಿಡಿ' ಎಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬಾಚಿ